

Sygn. akt VIII Gz 218/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Agnieszka Górską

SR del. Rafał Lila (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 19 sierpnia 2016 r. w sprawie XI GC 1154/15 w przedmiocie odrzucenia zażalenia na postanowienie z dnia 6 czerwca 2016 r. o odrzuceniu apelacji

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Agnieszka Górską SSO Agnieszka Woźniak SSR del. Rafał Lila

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2016 r., wydanym w sprawie XI GC 1154/15, Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie odrzucił zażalenie pozwanej na postanowienie tego Sądu wydane 6 czerwca 2016 r. o odrzuceniu apelacji. W uzasadnieniu wskazał, że pozwana wniosła apelację od wyroku z dnia 1 grudnia 2015 r. Przewodniczący w Sądzie Rejonowym wezwał pozwaną do uiszczenia opłaty od apelacji, w terminie 7 dni, pod rygorem jej odrzucenia. W tym czasie pozwana złożyła wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w postaci opłaty od apelacji, który został oddalony postanowieniem z dnia 25 marca 2016 r., które uprawomocniło się z dniem 12 kwietnia 2016 r. Pozwana złożyła ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy odrzucił wniosek pozwanej o zwolnienie od kosztów sądowych oraz odrzucił apelację pozwanej jako nieopłaconą.

Pozwana wniosła zażalenie na postanowienie o odrzuceniu apelacji. Zarządzeniem z dnia 8 lipca 2016 r. pozwana została wezwana do uiszczenia opłaty od zażalenia w kwocie 548 zł, w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia zażalenia. Zarządzenie zostało jej doręczone w dniu 3 sierpnia 2016 r. Pozwana nie wykonała powyższego zarządzenia we wskazanym terminie dlatego też na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zażalenie odrzucił. Pozwana złożyła zażalenie na ww. postanowienie, zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. poprzez dowolne przyjęcie, że pozwana nie wykonała zobowiązania do uiszczenia opłaty od zażalenia we wskazanym terminie oraz że zarządzenie zostało doręczone

pozwanej w dniu 3 sierpnia 2016 r. Mając to na uwadze pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem art. 370 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Przepis ten znajduje zastosowanie, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c., także do zażaleń. Stanowi on podstawę do odrzucenia środka zaskarżenia jeszcze przez Sąd pierwszej instancji w postępowaniu międzyinstancyjnym, jeżeli nie zostanie on opłacony. Z treści złożonego zażalenia wywieść należy, że pozwana zarzuca brak podstaw do odrzucenia zażalenia z uwagi na nieprawidłowe przyjęcie, że zarządzenie zobowiązujące pozwaną do uiszczenia opłaty od zażalenia zostało pozwanej doręczone w dniu 3 sierpnia 2016 roku. Zdaniem pozwanej takie błędne przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji skutkowało odrzuceniem zażalenia - po upływie wskazanego terminu - jako nieopłaconego.

W stosunku do doręczenia zobowiązania zastosowany został tryb doręczenia zastępczego, o którym mowa w art. 139 § 1 k.p.c. W myśl tego przepisu w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego należy złożyć w placówce pocztowej tego operatora, a doręczane w inny sposób - w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia (pierwsze awizo). Jeżeli adresat nie odbierze pisma w ciągu 7 dni, to po upływie tego terminu następuje powtórna próba zawiadomienia, a w przypadku dalszego braku odbioru przesyłki uznaje się ją za doręczoną z upływem 7 dnia od daty drugiego „awizowania”. Pod względem podmiotowym doręczenie przez złożenie może mieć zastosowanie w stosunku do każdego adresata, w tym także wówczas gdy adresat jest osobą prawną jak w niniejszej sprawie. Pod względem przedmiotowym doręczenie przez złożenie pisma dopuszczalne jest w odniesieniu do każdego pisma sądowego i procesowego. Podstawowym warunkiem zastosowania art. 139 § 1 k.p.c. jest to, aby adres adresata na przesyłce, czyli adres, pod którym dokonuje się próby doręczenia, był prawidłowy, tj. aby był to – w wypadku osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych – rzeczywisty adres, pod którym znajduje się odpowiedni lokal lub biuro tych podmiotów. Kolejnym koniecznym elementem składowym doręczenia dokonywanego zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c. jest umieszczenie stosownego zawiadomienia. Datą doręczenia w tym trybie jest dzień, w którym upłynął termin do odbioru złożonego na poczcie lub innej placówce doręczającego pisma.

Ustalony w powyższy sposób termin jest postacią fikcji prawnej doręczenia pociąga jednak za sobą wszelkie skutki doręczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt I CZ 6/15, LEX nr 1663820). Domniemanie, zgodnie z którym korespondencja sądowa dotarła do adresata, może być obalone. Strona powinna przedstawić jednak takie środki dowodowe, które stwarzałyby pewność, bądź choćby wysokie prawdopodobieństwo, że nie powzięła ona żadnej wiadomości o miejscu złożenia przesyłki, przez co jej nie odebrała.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że przesyłka sądowa, została skierowana na adres pozwanej, na który wcześniej w toku postępowania dokonywano skutecznych doręczeń, jednak tym razem pod tym adresem doręczyciel nie zastał osoby upoważnionej do odbioru korespondencji. Wobec niemożności doręczenia przesyłki sądowej dokonał jej zwrotu do nadawcy z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”.

Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie pozwana nie zaprezentowała żadnych twierdzeń podważających prawidłowość doręczenia per aviso, ani też nie zaferowała jakichkolwiek środków dowodowych, z których wynikałaby niemożność odebrania przez nią przesyłki zawierającej zobowiązanie do opłaty. Nie wskazała też, aby korespondencja kierowana była na niewłaściwy adres, co uzasadniałoby brak możliwości zapoznania się przez nią z jej treścią przed upływem terminu na podjęcie przesyłki. Tym samym nie obaliła (a nawet nie podjęła takiej próby) domniemania skutecznego doręczenia. W świetle powyższego, mając na uwadze nadto fakt, że pozwana nie przedstawiła dotychczas

dowodu, który świadczyłby o tym, że uściła w określonym terminie opłatę sądową od zażalenia, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odrzucające ten środek zażalenia, jako nieopłacony, należało uznać za prawidłowe.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

SSO Agnieszka Górka SSO Agnieszka Woźniak SSR del. Rafał Lila

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

- (...)

3. (...)